

หวงรัก

บทที่ 21

ชายหนุ่มต้องแปลกใจเมื่อเปิดประตูเข้ามาพบมณฑิรายืนยิ้มรออยู่ ออดมอมข้ามไหล่เธอเข้าไปข้างในไม่ได้ คาดหวังว่าฟ้ารุ่งจะอยู่กับเพื่อนสาว แต่ว่าความว่างเปล่าทำให้เขารู้สึกผิดหวัง

“ยังไม่นอนหรือฮะ คุณมณ”

“ยังคะ นี่เพิ่งจะสี่ทุ่มเท่านั้นเอง ยังหิวค่าอยู่เลย”

“ฟ้าล่ะครับ”

“อาบน้าคะ มณฑลลงมาหากาแฟดื่ม คุณภุริจะเอาอะไรไหม”

“ครับ” เขาเดินเข้ามาใกล้เธอ “ผมขอเบียร์เย็นๆ ดีกว่า คุณมณล่ะครับ ดื่มน้ำกาแฟจะนอนไม่หลับนะ”

“งั้นมณเอาเบียร์ก็ได้” เธอว่าง่าย

ชายหนุ่มหยิบขวดเบียร์ซึ่งแช่ไว้จนเย็นจัดออกมาเปิดฝาขวด เทใส่แก้วถือมาส่งให้ แม้สีหน้าเขาจะขมขื่นแต่เห็นเหนื่อย แต่ว่ารอยยิ้มจางๆ เมื่อยามสบตากันทำให้มณฑิราอดหัวเราะไม่ได้

“เหนื่อยไหมคะ” เธอถามเอาใจ เดินตามมานั่งที่เก้าอี้นวม ชายหนุ่มทั้งกายลงนั่งในท่าที่ผ่อนคลาย

“ครับ แต่ว่าเป็นเหนื่อยใจ ไม่ใช่เหนื่อยกาย”

“ก็น่าอยู่หรือคะ” เธอพูดอย่างเห็นใจ “ไหนจะงานตัวเอง ไหนจะงานคุณพี่ แล้วยัง.....” เธอละคำพูดไว้ “มณเห็นใจคุณภุริจังเลย อยากจะช่วยแบ่งเบา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยยังไงได้”

“เท่าที่คุณมณทำอยู่ก็ดีเหลือเกินแล้วละครับ”

“มณไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย”

ดวงตาเข้มของชายหนุ่มเหลือบมองขึ้นไปตามบันไดหวังว่าจะพบใครบางคน แต่ว่ามณฑิรากำลังสนใจตัวเองจนลืมนึกถึงอะไรอื่น เขาชอบเธอ... มณฑิรามั่นใจและไม่มีข้อขัดข้องใดๆ ทั้งสิ้น

“งานผมกำลังมีปัญหา” ชายหนุ่มมองใบหน้าสวยหวานใกล้ๆ ด้วยสีหน้าเจือยิ้ม “มันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและสะสมหมักหมมอยู่ก่อนที่ผมจะกลับมาจากเมืองนอกเสียอีก ตอนนี้ต้องมาแก้ไขก็เลยออกจะเครียด ก่อนพี่เขาจะพบอุบัติเหตุเราก็ตะเลาะกันหลายครั้ง” น้ำเสียงของเขาสะท้อนกังวานสะเทือนใจ “ผมเสียใจที่เขาตายไปในขณะที่กำลังมีเรื่องขัดแย้งกัน.... หลังจากโตขึ้นมา เราไม่มีโอกาสได้ใช้เวลาดีๆ ด้วยกันเลย”

“มณแน่ใจว่าคุณพี่ชัดรู้แล้วว่าคุณภุริรักเธอแค่ไหน” หญิงสาวยิ้มอ่อนหวาน จะว่าเหลวไหลก็ช่างเถอะ แต่มณเชื่อเรื่องวิญญาณ” สายตาเจือยิ้มของชายหนุ่มทำให้มณฑิราเกือเขิน ถามแก้เกือ “ปัญหาเรื่องงานของคุณภุริ มีทางออกที่ดีหรือเปล่าคะ”

เขาพยักหน้า “ครับ ตอนนี้ไม่ว่าผมสั่งอะไร ทุกอย่างถือเป็นคำขาด ก็เลยทำงานง่ายขึ้น หุ่นส่วนก็พอใจกับแนวทางใหม่ที่เสนอไป คงจะมีอยู่บางคนเท่านั้นที่แทบจะกลายเป็นศัตรู เพราะมันขัดกับผลประโยชน์ของเขา”

“คุณภุริเป็นคนเก่ง มีอำนาจสิทธิ์ขาดอย่างนี้แล้วไม่ต้องกลัวใครหรือคะ อะไรควรทำก็ทำไปเลย ไม่ซ้ำปัญหาที่จะคลี่คลายมณขอเอาใจช่วย” เธอให้กำลังใจเต็มที่

ชายหนุ่มกลับถามว่า “นายทหารหายไปไหนหรือครับ เห็นแต่คุณแม่กับพี่ๆ เขาจะไม่พอใจหรือเปล่าที่คุณมณมานอนค้างที่นี่”

มณฑิรารีบพูด “ไม่หรือคะ ไม่มีปัญหาอะไรแน่นอน แต่ก่อนก็นานๆ เจอกันก็เพราะว่าเขาประจำการอยู่ที่เมืองกาญจน์โน่น”

“ผมได้ยินว่าเขาย้ายกลับมาแล้ว”

“คะ” มณฑิราเลิกคิ้ว “คุณภุริได้ยินมาจากไหน”

ชายหนุ่มทำเป็นสนใจแก้วเบียร์ “คุณมณคิดว่าจากไหนล่ะฮะ” “ฟ้าละซี” หญิงสาวคาดเดา ถามว่า “นี่ฟ้าพูดถึงพี่ณาทกับคุณภุริบ่อยๆ หรือคะ”

สีหน้าของชายหนุ่มยากจะอ่านออก เธอไม่รู้ว่าเขารู้สึกกรุ่นในใจทุกครั้ง เมื่อนึกถึงผู้ชายอีกคนหนึ่ง

“ก็มีบ้าง.....”

“เขายังรักพี่ณาทอยู่” คำพูดนั้นลั่นไหลออกมาเพียงเพื่อแก้ความรู้สึกของชายหนุ่มที่เคยผูกพันเธอไว้กับภณาท

ในสีหน้าเจือยิ้มของคนฟัง ประกายตากลับเครียดขึ้น

“เขาเคยรักภณาทขนาดไหนฮะ บอกให้ผมรู้หน่อย”

เธอลุกขึ้นมานั่งใกล้ชายหนุ่มบนเก้าอี้ตัวเดียวกัน ลดเสียงลงขณะเล่า เพราะกลัวว่าคนที่ถูกพูดถึงจะมาได้ยิน

“มณฑุได้แต่ว่ารักมากที่สุดก็แล้วกัน ตั้งแต่เป็นสาวขึ้นมา และเราเรียนด้วยกันมาตลอด มีหนุ่มๆ มาจีบ แต่ฟ้าก็พูดถึงพี่ณา อยู่คนเดียวเท่านั้น พอผมมารู้จักแล้วก็.. เอ่อ... รัก.. กับพี่ณา...” เธอผ่านคำว่า “รัก” อย่างไม่เต็มถ้อยเต็มคำ “ฟ้าก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน ปลีกตัว ไม่คบเพื่อน ไม่เอาญาติพี่น้อง แล้วก็ย้ายมาอยู่ที่นี้กับคุณพีรชต์ ก่อนที่จะแต่งงานเสียอีก มณฑุกับพี่ณาได้แต่รู้ข่าวจากพีรชต์ ไม่ได้รับเชิญมางานแต่งงานเสียด้วยซ้ำไป”

ชายหนุ่มนั่งฟัง แม่โบหน้าเจ็ยยิ้ม แต่ว่าดวงตาที่จับนั่งอยู่ที่แก้วเบียร์กระด้างขึ้น โกรธคนที่ถูกพูดถึง ป่านนี้คงหลับสบายไปแล้ว เขาแคร้เธอเสมอ แต่ว่าเขาไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตาเลย แม้แต่น้อย

เธอทำอะไรกับพี่ชายของเขา? รักคนอื่น แต่มาแต่งงานกับผู้ชายที่มีวัยห่างเกือบจะเป็นพ่อของเธอได้ เธอคงได้นึกฝันถึงชายในดวงใจอยู่ตลอดเวลา หรือเพราะเหตุนี้พีรชต์จึงต้องมีผู้หญิงอีกคนหนึ่ง คนที่ภริยาเคยตอบรับโทรศัพท์ซึ่งเรียกพีรชต์ออกจากบ้านไปในยามดึก

ผู้หญิงคนนั้นคือใครกัน รู้หรือเปล่าว่า “สามี” หาชีวิตไม่แล้ว หากเธอผู้นั้นเป็นคนที่พี่ชายรัก มันก็ไม่ยุติธรรมเลยที่เธอจะไม่ได้มีส่วนร่วมในงานพิธีศพที่สมเกียรตินี้

บานประตูหน้าต่างเปิดออกแล้วร่างในชุดสีดำสั้นรัดรูปทรงของแสงดาวก็ก้าวเข้ามา ความเกรี้ยวกราดฉายออกมาในทันทีที่เห็นหญิงชายทั้งคู่นั่งสนทนากันอยู่อย่างใกล้ชิด

“อ๊ย คุณแสงดาว!”

มณฑุราอุทานอย่างตกใจ คำที่แอบมีความในใจกับชายหนุ่มอยู่เต็มเปี่ยม ทั้งแสงดาวยังโผล่เข้ามาอย่างไม่มีสัมเสียงให้เตรียมตัวเตรียมใจล่วงหน้า ตรงข้ามกับชายหนุ่มผู้ซึ่งเพียงแต่ยึดร่างขึ้นตรงสีหน้าที่เจ็ยยิ้มอยู่เมื่อครูเปลี่ยนเป็นมึนตึ๊งขึ้นในทันที

“อ้อ ฉันทมาขัดจ้งหวะเข้าสินะ” น้ำเสียงเกรี้ยวกรัดขึ้นอย่างไม่อดอ้อม เดินเข้ามาท้งๆ ที่สวมรองเท้าส้นสูง เสียงส้นรองเท้ากระทบพื้นดังแก๊กๆ “กำลังคุยกันได้อารมณ์เลยใช่ไหม”

ชายหนุ่มรู้ว่าเธอเต็มเหล้ามาพอสมควร สีหน้าท่าทางและน้ำเสียงจึงหาเรื่องราวอย่างไม่เกรงกลัวผู้ใดซึ่งเป็นลักษณะที่เขาไม่เคยชื่นชมแต่อย่างไร ปรามเสียงขริม

“อย่าพูดเหลวไหลนะ คุณมณฑุเป็นแขกของผม”

“โอ้ ไซซี... เป็นแขกผู้มีเกียรติ...” น้ำเสียงเธอเยาะหยันเต็มที่ “นั่งเบียดกันอยู่สองต่อสองดึกๆ ดื่นๆ คงจะเป็นแขกสำคัญมากสินะ นี่ถ้าฉันไม่กลับมา จะไปเบียดกันต่อที่ห้องหรือเปล่า”

สีหน้าของมณฑุร่าซิดเผือด ท้งๆที่บอกตัวเองไว้ก่อนแล้วว่าจะไม่สนใจโยติแม่สาวสวยคนนี้ แต่พอเจอคำพูดจุ่มรุกรามแบบไม่คำนึงถึงระดับ เธอก็ถึงกับจะช็อกไปที่เดียว

สีหน้าของชายหนุ่มบอกความไม่พอใจ “ถ้าคุณเมาแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้ก็ขึ้นห้องไป เรานั่งคุยกันเฉยๆ ไม่ได้มีเจตนาอะไร”

“เฮอะ นั่งคุยกันเฉยๆ ไปหลอกเด็กเถอะไป” เธอคั้นเสียง “เราอยู่ด้วยกันมานานเท่าไรแล้ว นิสัยคุณทำไมฉันจะไม่รู้ คุณนะ หลงตัวเอง คำที่ผู้หญิงไม่ว่าคนไหน พอรู้จักก็อยากจะจับคุณจนตัวซีดตัวสั่น เสียตัวก็ไม่ว่า ขอลองเสียงดูสักหน่อยเผื่อจะฟลุ๊ก แล้วคุณก็เปิดรับทุกคนด้วยไซ้ใหม่ละ ไม่อย่างนั้นก็ไม่ใช่นายภริยา”

ชายหนุ่มหันมามองหน้ามณฑุร่าซึ่งนั่งหน้าซีดตัวสั่นอย่างตกใจอยู่ข้างๆ พุดขริมๆ

“ขอโทษด้วยนะฮะ คุณมณฑุ คุณไปนอนก่อนเถอะ”

มณฑุร่าถือโอกาสนั้นลุกขึ้น เดินเร็วๆ ขึ้นบันไดกลับไปห้องของฟ้ารุ่ง แม่อาการเต้นของหัวใจจะแรงกว่าปรกติ หญิงสาวก็เปิดปิดประตูอย่างเงียบเชียบ เจ้าของห้องนอนหนึ่งเหมือนกำลังหลับสนิท... มณฑุร่า ชะโงกหน้ามอง รู้สึกอับอายหากจะบอกให้ฟ้ารุ่งรับรู้

ก็เธอมีเจตนาจะใกล้ชิดชายหนุ่มจริงๆ

เธอผละไปฉวยเสื่อคลุมเดินเข้าห้องน้ำ

ฟ้ารุ่งลื้มตาขึ้น ได้ยินเสียงของหนุ่มสาวซอซอเท้าไล่กันพลาง ถกเถียงขึ้นมาตามทาง แสงดาวกริดเสียงอย่างไม่เกรงใจผู้ใด ไกลเข้ามา... ผ่านหน้าห้องแล้วห่างออกไปจนเหลือเพียงเสียงแว่วๆ ที่ดังมาจากทางเดินหน้าห้องนอนของภริยา.....

“ฉันทมันเลวนี้..! ที่ไหนจะเลิศเลอสูงส่งเหมือนพวกแม่ฟ้ารุ่ง..! ฉันททำอะไรไม่เคยถูกไม่เคยดีเลยในสายตาของคุณ ก็เดี๋ยวนี้คุณมี

ทุกอย่างแล้วนี่ใช่ไหม ไม่เห็นฉันสำคัญอีกแล้ว...”

แสงดาวผลักประตูห้อง ปราดไปลากกระเป๋าเดินทางออกมาจากมุมตู้ ชายหนุ่มเข้าไปยึดแขนไว้

“นี่จะทำอะไร”

เธอสลัดโดยแรงจนร่างงามที่กรุ่นกลิ่นเหง้าของตัวเองซวดเซ จับกระเป๋าเหวี่ยงขึ้นไปบนเตียง เปิดทางออกด้วยอาการกระแทกกระทั้น

“ก็คุณต้องการอย่างนี้ไม่ใช่หรือ อยู่กับพวกเจ้าหล่อนตามลำพัง โดยไม่มีฉันคอยเป็นก้ำขวางคอ ก็เอาซิ เชิญตามสบาย ฉันจะไปจนกว่าคุณจะพอใจ”

ชายหนุ่มพยายามที่จะจับเธอไว้

“หยุดนะ อย่าทำแบบนี้”

“ไม่หยุด” แสงดาวสะบัดหลุดแผดเสียง “คุณมีสิทธิ์อะไร จะมาห้าม ที่ฉันยังห้ามคุณไม่ได้สักอย่าง... ฉันจะไปจากที่นี่”

“จะไปไหน” เสียงถามห้วน ยั่วแสงดาวให้ขุ่นเคืองมากขึ้น

“ฉันมีที่ไปของฉันก็แล้วกัน” เธอหันไปหยิบเสื้อผ้าจำนวนหนึ่ง มาโยนใส่ลงในกระเป๋า คิวาร์องเท้าและของใช้ส่วนตัวบางอย่างโยนตามลงไป “ยังไงๆ ก็ไม่อดตายหรอก คนอย่างฉันไม่อับจนง่าย”

“รู้แล้วละว่าเก่ง” ภูริได้แต่คำรามด้วยความขุ่นเคือง

“จำไว้ก็แล้วกันว่าใครเคยอยู่กับคุณยามที่คุณลำบาก เดียวนี้เมื่อคุณมีทุกอย่าง คุณก็จะเหยียดฉันทิ้ง” แสงดาวพยายามหาเรื่องมาเป็นข้ออ้างขณะที่เก็บข้าวของอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มยืนท้าวเอวมองอย่างขุ่นเคือง เสียงถามรู้เท่าทัน

“คุณจะไปเพราะผู้หญิงสองคนที่นี่ หรือว่าเพราะใครกันแน่ อย่างนี้กว่าผมไม่รู้ละ”

อีกฝ่ายหันขวับมาสู้อตา “ก็แล้วแต่คุณจะคิด จะแปลอะไรละว่าเพราะอะไร ในเมื่อคุณก็ไม่อยากให้ฉันอยู่ที่นี้อยู่แล้ว”

เธอปิดกระเป๋า หิ้วจนตัวเอียงจะออกจากห้อง ชายหนุ่มยืนขวางทางไว้

“อย่าไปนะ” เขายื่นคำขาด

“หลีกไป” เธอกรีดเสียงอย่างไม่ยอมอ่อนข้อให้

ในสีหน้าเครียดขึง ภูริพูดว่า

“ถ้าจะไปก็ไปเลย ไปแล้วไม่ต้องกลับมาอีก”

คำพูดนั้นเสมือนน้ำมันราดลงบนกองไฟ ประกายตาของแสงดาววาววาบโชติช่วง “คุณคิดว่าฉันจะไปไม่รอดอย่างนั้นหรือ ได้ซิ ฉันจะกลับมาอีกครั้งเพื่อเก็บข้าวของเท่านั้น”

“คุณแน่ใจแล้วนะ”

“แน่ซี”

ร่างสูงยังคงยืนนิ่ง จ้องมองอีกฝ่ายด้วยดวงตาที่เป็นประกาย กล้าจนแทบจะเผาเธอให้มอดไหม้ เขารู้จักเธอดี เข้าใจดีว่าเจ้าหนุ่มพระเอกหนึ่งทีปรากฏตัวเคียงคู่ หยอกเย้าเธออยู่ตลอดเวลาทั้งๆ ที่อยู่ในงานศพพี่ชายของเขาคนนั้นแหละ ที่ทำให้แสงดาวมูทะลุถึงดิน แกล้งโกรธเคืองเพื่อหาเหตุจากไปให้จงได้

เขาแน่ใจว่าหลังจากแยกกันตรงนี้ แสงดาวก็จะผวาเข้าสู่อ้อมแขนของชายผู้นั้นอย่างแน่นอน

ถึงอย่างไรเธอก็อยู่กับเขามานาน ผ่านช่วงเวลาที่เธอเรียกว่า “ยากลำบาก” มาด้วยกัน ทั้งที่เธอเป็นฝ่ายใช้เงินของเขาจนเกิดการขัดสนขึ้นเสมอ ทว่าเธอก็เป็นบุคคลเดียวที่เขายอมรับให้อยู่เคียงข้างร่วมรับรู้ความขมขื่นคับแค้นใจในบางส่วนโดยเธอไม่เคยขัดแย้ง

ความสวยงามเย้ายวนของเธออาจเป็นสิ่งที่ธรรมชาติให้มาเพื่อชดเชยความบกพร่องในด้านอื่น และมันก็ผูกมัดหัวใจเขามาเป็นเวลานาน แผลผาจิตใจให้ร้อนรุ่มหึ่งหวงในยามที่มีชายอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง... ในยามนี้ชายหนุ่มมองทะลุปรุโปร่งว่าแสงดาวมุ่งมาดที่จะโบยบินจากไปหาชีวิตใหม่กับเจ้าหนุ่มร่างสูงล่ำสันใบหน้าคมคายช่างเล่นคนนั้น

แสงดาวจ้องตอบด้วยประกายตาเจิดจ้าเช่นกัน เมื่อคนร่างสูงยังยืนปักหลักแน่นิ่ง เธอก็เดินตรงผ่านออกไปโดยจงใจกระแทกข้างกายของชายหนุ่มโดยแรง

ภูริยืนปักหลักแน่นิ่ง ฝ่ายที่กลับชวนเซคือร่างสมส่วนที่ถือข้าวของพะรุงพะรัง พอตั้งหลักได้เธอก็เดินตัวเอียงอย่างรวดเร็วจากไปราวกลับกลัวว่าจะถูกขัดขวางอีกครั้ง ชายหนุ่มตามมาหยุดยืนอยู่ตรงบันได มองเธอเดินผ่านห้องกลางออกไปโดยไม่เหลียวกลับ ทั้งเสียงประตูหน้ากระแทกกลับดังปัง

ชายหนุ่มทุบกำแพงทั้งสองลงกับราวบันไดอย่างแรง มันทำให้มือของเขาปวดร้าว ทว่าความโกรธเคืองหึ่งหวงได้ดับบังความรู้สึกเจ็บปวดนั้นจนหมดสิ้น.....

เนตรนางถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงกริ่งประตูที่ถูกระดมกดถึยิบ ลุกจากที่นอนอย่างอารมณ์เสียเต็มที่ พอเห็นว่าเป็นใคร เนตรนาง ก็รู้สึกเบิกบานใจ โดยไม่ได้แปลกใจเลยแม้แต่น้อย เพียงแต่พิศวงว่า สิ่งที่มาตหมายนั้นเกิดขึ้นเร็วกว่าที่คาดไว้

“คุณดาว” เธอทำสีหน้าตระหนก “นี่อะไรกัน”

“ฉันออกจากบ้าน” แสงดาว เดินผ่านเพื่อนหญิงเข้าไปข้างใน โยนกระเป๋าถือใบเล็กลงบนโต๊ะก่อนจะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้นุ่ม

“ฮ้า อะไรกัน” อีกฝ่ายแกล้งทำสีหน้าตกอกตกใจ

เธอคั่นหูหรือออกมาจุด ฟันควันกรุ่น เล่าด้วยสีหน้าขมวดมุ่น

“ฉันแวะไปส่งสายัณฑ์แล้วก็กลับบ้าน พบเขากำลังนั่งเบียดคุยกันอยู่สองต่อสอง”

“ใคร แม่พี่สะใภ้ของคุณหรือ”

“ไม่ใช่” คำตอบทำให้เนตรนางผิดหวัง “แม่เพื่อนของเจ้าหล่อนนั่นไง อีนั้นคนนี่ละตัวร้าย หนอย วางท่าเป็นผู้ดี แต่ทำหูทำตาให้ทำผู้ชายหน้าด้านๆ คุณเองก็เห็นอยู่แล้วนี่ คุณเดาออกไหมว่ามันคิดยังไงกับคุณภริ”

“อือ แล้วยัยพี่สะใภ้ของคุณไปอยู่เสียที่ไหน”

“ไม่รู้ ฉันไม่ได้สนใจหรอก ฉันเก็บของใส่กระเป๋าแล้วก็ขับรถออกมาเลย”

“คุณก็มุกทะเลไม่เข้าเรื่อง”

“ไม่รู้ละ” เธอตื้อตึง “ฉันทนมานานแล้ว คุณภรรยาไม่เคยเห็นฉันสำคัญไปกว่าแม่พวกนั้นเลย เขาทำยังกับฉันเป็นอะไรที่ต้องยอมตามเขาตลอดเวลา ฉันจะไม่ยอมอีกต่อไปแล้ว ต้องทำอะไรลงไปบ้างไม่อย่างนั้นเขาก็คิดแต่จะทำอะไรกับฉันก็ได้”

“พูดยังกับถูกข่มเหงบังคับจิตบังคับใจหนักหนา ฉันเห็นคุณอยากจะทำอะไรก็ไม่เคยฟังใครเหมือนกัน ไม่เคยเห็นคุณภรรยาเข้ามาบังคับอะไรเลย ตามใจคุณออกจะทุกอย่าง”

“ฮี้ คุณไม่รู้หรอก” แสงดาวยังคงตึงตัน แต่ก็อดที่จะชะงักไปไม่ได้ ความจริงก็ถูกของเนตรนาง ภริตามใจเธอเกือบจะทุกอย่าง

แต่ว่า... เขาก็ไม่ได้ให้เงินให้ทองตามจำนวนที่เธอร้องขอ

อ้างว่าการเงินของกิจการอยู่ในภาวะวิกฤติ ไม่ยอมให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวในที่ทำงาน และยังคงยกกันกลางไม่ยอมให้ก้าวล้ำล้ำกรายแม่พี่สะใภ้หน้าอ่อนที่เธอชิงชัง

แล้วจะพูดว่ารักเธอ ตามใจเธอทุกอย่างได้ยังไง

“แสนงอนไม่เข้าเรื่อง” เนตรนางแกล้งว่า “ฉันว่าพรุ่งนี้คุณรีบกลับบ้านไปดีกว่า ปล่อยให้แมวเผ่าปลาย่างอยู่ตามลำพังได้ยังไง ยิ่งคุณภริกำลังสูญเสียพี่ชาย ประเดี๋ยวเขาแอบเห็นอกเห็นใจกันขึ้นมา คุณจะลำบากนะ”

แสงดาวนิ่งไป

“หรือตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะเลิกกันแน่แล้ว แล้วไม่เสียตายหรือมรดกเป็นร้อยเป็นพันล้านเชียวนะ” เนตรนางแกล้งยั่ว

“ฮี้ ทำยังกับว่าฉันมีสิทธิ์อะไรอย่างนั้นนี่” แสงดาวเสียงอ่อนลง อดหัวน้ไหลครุ่นคิดมิได้

“คุณไม่มีสิทธิ์แล้วใครจะมี”

“เขาไม่ยอมแต่งงานกับฉันเป็นเรื่องเป็นราวหรอก ฉันคงเป็นได้แค่นางบำเรอเท่านั้น”

รอยยิ้มสะใจฉาบอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่าย ทว่าน้ำเสียงกลับปลอบประโลม “ก็เป็นเท่าที่เป็นได้ไปก่อน ค่อยๆ มัดใจเอาไว้อีกหน่อยคุณภริก็คืนไม่หลุด”

อีกฝ่ายมีท่าทีลังเล แต่แล้วก็พูดว่า

“ก็ได้ แต่ว่าคืนนี้นอนที่นี่ก่อนก็แล้วกัน สบายใจเมื่อไหร่ฉันถึงจะกลับ”

เนตรนางพยักหน้า ทว่าประกายดาววาววามอย่างหมายมาด... พรุ่งนี้จะกลับไปหาภริจริงหรือ รอให้พบสายัณฑ์ พระเอกหนังรูปหล่อคนนั้นเสียก่อน แล้วดูซิว่าเจ้าเธอจะกลับหรือไม่กลับกันแน่.....

สตรีวัยสาวใหญ่ในเครื่องแต่งกายสีดำสนิทที่ถือกระเป๋าหนังใบใหญ่เดินผ่านไป ทำให้ฟ้ารุ่งต้องหยุดทำงานตรงหน้าลงชั่วขณะ... หญิงสาวในวัยใกล้เคียงกัน ใบหน้าอ่อนใสที่กำลังจับตาอยู่ที่กระดาด เอกสารพลาถนึ่งฟังเธออธิบายอยู่อย่างตั้งใจเงยหน้าขึ้นมอง

ฟ้ารุ่งหันกลับมา สีหน้าของเธอทำให้อรละออมมองตาม

“ใครหรือคะ..?”

เธอสั่นหน้า หัวน้ไหลขึ้นมาเฉยๆ “พี่ฟ้าไม่รู้จักรอกคะ”

“มาหาคุณภุริ” หญิงสาวมองสตรีผู้นั้นก้มลงพูดกับนางสาวคะนึ่ง อีกครู่หนึ่งก็ตรงไปเคาะประตูห้องเจ้านายใหญ่คนปัจจุบันก่อนจะเปิดเข้าไป “แต่งชุดดำเสียด้วย ญาติหรือคะ”

ฟ้ารุ่งรู้จักญาติของพีรชต์มากพอ เพราะว่าเคยพบเห็นเมื่อพวกเขามาเยี่ยม.. และที่สุดท้ายก็มาคารวะศพคุณหญิงผกา แต่ว่าไม่คุ้นตาเลยแม้แต่น้อยกับสตรีผู้นี้ เธอเกิดความรู้สึกบางอย่างที่รบกวนจิตใจอย่างรุนแรง.....

ภุริ แปลกใจเมื่อได้รับโทรศัพท์จากสตรีสาวใหญ่ เสียงอ่อนสั่นเครือพูดว่า

‘...ดิฉันเป็นญาติกับคุณพีรชต์ ดิฉันมาอยู่ในตึกนี้แล้ว ขอรบกวนเวลาขึ้นมาพบคุณสักครู่หนึ่งได้ไหมคะ..’

ไม่ว่าจะกำลังยุ่งกับงานเพียงใด ชายหนุ่มย่อมจะวางทุกอย่างลงได้ในทันทีสำหรับชื่อของพี่ชายที่ถูกยกมากล่าวอ้าง เขาบอก ‘เลขา’ ไว้ว่าสตรีผู้แจ้งนามว่านางนรี กำลังจะมาพบ

สตรีผู้นั้นยกมือไหว้เขาก่อนเสียด้วยซ้ำทั้ง ๆ ที่สูงวัยกว่ามาก อย่างเห็นได้ชัด รูปร่างอวบท้วม คำหน้าที่ยังคงความงาม บอกให้รู้ว่า เธอผู้นี้เคยเป็นหญิงสาวที่สวยงามที่สุดคนหนึ่ง

“เชิญนั่งครับ”

เธอนั่งลงด้วยท่าที่สงบเสงี่ยม

“ดิฉันชื่อนางนรี”

“ครับ ผมจำได้ คุณบอกผมแล้วทางโทรศัพท์”

“ดิฉัน...” เสียงเธอสั่นเครือ น้ำตาลลอลตา “เสียใจที่ไปงานศพคุณพีรชต์ไม่ได้ ดิฉันไม่สบาย เพิ่งออกจากโรงพยาบาล”

ภุรินิ่งอึ้ง แน่ใจว่าบุคคลที่เขากำลังรอคอย... ภรรยาอีกคนหนึ่งของพี่ชาย... ได้นั่งอยู่ตรงหน้าแล้ว

“คุณนางนรีไม่สบายเป็นอะไรหรือครับ”

“ดิฉัน....” นางนรีเกือบจะหลุดความจริงออกไปแล้ว ทันใดก็อ้ออึ้งเสียงส่งของเนตรนางที่กำขั้บหนักหนา ‘...อย่าบอกให้เขารู้นะว่า พี่นงแก๊งลูกไปแล้ว..! ออดหมดเชียวนะ มรดกเป็นร้อยเป็นพันล้านนะ พี่นง.....’

เธอก็เลยซบหน้าตาอยู่นั้น ในใจวุ่นวายคิดหาคำตอบ

พอดีกับที่นางสาวคะนึ่งเคาะประตูก่อนที่จะยกถาดเครื่องดื่มเข้ามาบริการ ความจริงที่บริษัทมีพนักงานทำหน้าที่นี้อยู่สองคน แต่สำหรับห้องทำงานของ “เจ้านาย” นางสาวคะนึ่งจะรับภาระนี้เองด้วยความเต็มอกเต็มใจ

หญิงสาวมองสตรีตรงหน้าชายหนุ่มอย่างแปลกใจ มาถึงยังไม่ทันไรก็เป็นน้ำหูน้ำตา เธอถือถาดเปล่าออกไปเงียบๆ ไม่วายหันมามองอีกครั้งด้วยความสนใจใคร่รู้

ภุริเชิญชวนให้อาคันตุกะดื่มเครื่องดื่ม แม่หญิงกลับก้มลงหยิบห่อผ้าขนาดใหญ่ออกมาจากกระเป๋าวางลงบนโต๊ะตรงหน้า ห่อผ้า นั้นคือเสื้อยืดตัวหนึ่งซึ่งเขาเคยเห็นพี่ชายสวมใส่ เมื่อเธอคลี่ด้านที่พับเข้าหากันให้กางออก สิ่งของหลายอย่างวางกองกันอยู่ มันเป็นเรื่องของพีรชต์...

ชายหนุ่มนั่งมอง ลืมเลือนคำถามของตนเองไปสิ้น

“ดิฉันอยู่กับคุณพีรชต์มาเกือบสิบปีแล้ว” คราวนี้หน้าตาของแม่หญิงไหลพราก คำบอกเล่าเจือสะอื้นพรั่งพรูเหมือนสายน้ำหลาก “เรารักกัน แต่ว่าแต่งงานกันไม่ได้ เปิดเผยให้ใครรู้ก็ไม่ได้... คุณหญิงท่านไม่ยอมรับดิฉัน แล้วยังขู่จะตัดแม่ตัดลูกกับคุณพี หากเราแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรสกัน คุณพีก็รักบูชาเชื่อฟังแม่มาก เราได้แต่อยู่ด้วยกันอย่างแอบซ่อน แม้แต่ญาติของดิฉันก็ไม่เคยรู้เรื่อง”

ความซิงซังมารดาเลี้ยงฝังใจชายหนุ่มอยู่แล้ว . แม่ของเขาคือน้องสาวคนละแม่ของคุณหญิง แต่ว่าท่านได้บีบบังคับจนแม่ของเขาต้องตรอมตรมตลอดระยะเวลายาวนานตั้งแต่เขาเริ่มจะจำความได้ และในที่สุดแม่เขาก็ตายจากไปอย่างน่าอนาถใจยิ่ง ชายหนุ่มรู้สึกอยู่แต่เพียงว่า มารดาเลี้ยงผู้เป็นป้าแท้ๆ ของเขาเองเป็นนางมารร้าย ใจร้ายใจดำผิดมนุษย์ เขาจึงรู้สึกเห็นใจหญิงผู้เคราะห์ร้ายผู้ขึ้นมาในทันที

“ผมเสียใจกับคุณด้วยครับ ว่าแต่คุณมีลูกด้วยกันหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ... เอ้อ.... ดิฉันหมายความว่า...” เธออีกอักก่อนจะกลบเกลื่อนด้วยการหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตา “เมื่อก่อนนี้ยังไม่มี แต่หลังจากที่คุณหญิงท่านเสีย เราก็กินไม่ได้ควบคุมอะไร ดิฉันเพิ่งจะรู้ว่าท้อง คุณพีรชต์ก็มาจากไป...”

ชายหนุ่มรู้สึกสะเทือนใจ เสียงถามอ่อนเอื้อเห็นอกเห็นใจ

“พี่ใหญ่รู้หรือเปล่าครับว่าคุณห้อง”

“ทราบค่ะ เธอสัญญาว่าจะแต่งงานด้วย โดยที่จะ... จะเลิกกับเมียอีกคนหนึ่งซึ่งแต่งงานกันเพราะคำสั่งของคุณหญิง.....”

คราวนี้คนฟังต้องนิ่งอึ้ง เรื่องระหว่างพี่ชายของเขาและฟ้ารุ่ง ภูริมีส่วนรับรู้อยู่ด้วยไม่ใช่บ่อย จึงปักใจเชื่อว่าสตรีผู้นี้พูดความจริง ทว่าสิ่งที่กระทบฟ้ารุ่ง ดูเหมือนจะกระทบถึงเขาด้วย นางนริสะอื้นกระซิกอย่างน่าเวทนา

“ดิฉันบุญไม่ถึง คุณพี่มาด่วนจากไปเสียก่อน โช้เอ๋ย เธอช่างอายุสั้นแท้ๆ ยังหนุ่มแน่นอยู่เลย ดิฉันรอให้เธอกลับจากภูเกิด เธอสัญญาว่าจะกลับมาแต่งงานกัน แต่ก็จากไปโดยไม่ร่ำลาสั่งเสียแม้สักคำเดียว”

ชายหนุ่มมองสาวใหญ่ซบหน้ามูกน้ำตาด้วยความอัดอั้นตันใจ ความรู้สึกเสียใจต่อความผิดที่เขาผิดต่อพี่ชาย ผู้ซึ่งชายหนุ่มเข้าใจดีว่ารักและห่วงใยตัวเขาเสมอมา ได้เข้าครอบงำเขาอยู่อย่างหนาแน่น นับจากรับรู้ว่าพี่ชายได้จากไปอย่างไม่มีวันจะกลับมาอีกแล้ว เขาตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ว่าชีวิตที่เหลืออยู่ของตน จะทำทุกอย่างเพื่อสานต่อสิ่งที่เป็ความคาดหวังปรารถนาของพี่ชายผู้ไม่มีโอกาสอีกต่อไปแล้ว

และหากวิญญานมีจริง บางทีพี่ชายจะอภัยให้ในสิ่งผิดร้ายที่เขาได้กระทำลงไป ซึ่งทำให้เขารู้สึกผิดและเสียใจอยู่จนบัดนี้...!

“ดิฉันมีตม่นไปหมดแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป” นางนริยังคงคร่ำครวญ “คุณพี่ชายเป็นพี่เพียงคนเดียวที่มี ดิฉันไม่มีอาชีพอะไรอาศัยอยู่กับน้องสาวที่ทำงานรับจ้างชั่วคราว มีงานบ้างไม่มีบ้าง นี่ยังจะมีลูกตามมาให้เลี้ยงดูอีก ดิฉันตัวคนเดียวยังไม่รู้ว่าจะเอาตัวรอดได้อย่างไรแล้วจะเอาปัญญาที่ไหนมาเลี้ยงลูก”

“คุณนางนริไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ ผมจะดูแลคุณและลูกแทนพี่เขาเอง”

นางนริมองชายหนุ่มอย่างยินดี

“จริงหรือคะ คุณจะไม่ทอดทิ้งเราแม่ลูก”

“ผมไม่ใจดำทิ้งคุณกับลูกแน่นอนครับ” ชายหนุ่มยืนยันอย่างจริงจัง “เราเป็นเหมือนครอบครัวเดียวกัน ลูกของคุณก็คือหลานคนเดียวของผม ผมสัญญาว่าจะดูแลคุณทั้งสองคนอย่างดีที่สุด”

“โอ ขอบคุณเหลือเกินค่ะ ดิฉันไม่นึกมาก่อนเลยว่าคุณจะมี ความเมตตากรุณาถึงเพียงนี้” เธอไหว้เขาครั้งแล้วครั้งเล่า ชายหนุ่มรู้สึกว่ไม่บังควรเลยที่เขาจะรับการคารวะอย่างนอบน้อมเช่นนั้นจาก “พี่สะใภ้” อาการถ่อมตนของอีกฝ่ายทำให้เกิดความรู้สึกเวทนาทับทวี

“ผมจะทำดีที่สุดเพื่อพี่ใหญ่ ไม่ว่าจะอะไรที่ผมจะทำเพื่อเขาได้ ผมจะทำทุกอย่าง”

“ดิฉันซึ่งใจจริง ๆ วิญญานของคุณพี่ต้องได้รับรู้และสรรเสริญคุณอย่างแน่นอน”

ชายหนุ่มเปิดลิ้นชักหีบซองหนังบรรจุสมุดเช็คส่วนตัวออกมาเขียนปราคา ๆ ครู่เดียวก็ฉีกออกจากเล่มยื่นมาวางตรงหน้าอีกฝ่าย “เงินนี้อาจจะไม่มากนัก แต่คงช่วยให้คุณนงได้ใช้จ่ายตามที่ต้องการสักกระยะหนึ่ง อีกไม่กี่วันพอผมเคลียอะไรบางอย่างเรียบร้อย ผมจะเขียนให้ใหม่”

นางนริมองที่ช่องจำนวนเงิน ตาโตเมื่อเห็นตัวเลขเรียงกันอยู่ถึงหกหลัก เธอเสยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นเช็ดน้ำตา ยังไม่กล้าแตะต้องเช็คด้วยกลัวว่ามือจะสั่นจนชายหนุ่มสังเกตเห็น

เธอคาดไม่ถึง ที่คิดว่าตัวเองจะต้องลำบากเพราะสามีผู้อุปถัมภ์เลี้ยงดูได้ตายจากไป กลับกลายเป็นว่าเธอได้มาพบที่พึ่งพึ่งใหม่ เธอคงมีเงินใช้สบาย ๆ ไปจนตลอดชีวิต น่าขอบใจเนตรนางจริง ๆ หากไม่ได้เจ้าหล่อนช่วยแนะนำกำชับกำชา แล้วเธอไปอาละวาดกับฟ้ารุ่งตามอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน เธออาจไร้ความหมายไปเลยสำหรับผู้ชายคนนี้

“ขอบคุณคุณภูริจริงๆค่ะ” เธอไหว้ชายหนุ่มอีกครั้ง

ท่าที่อ่อนโยนเอาใจที่ชายหนุ่มแสดงออกขณะที่เดินเคียงคู่พาหญิงวัยสาวใหญ่ผู้นั้นออกไปส่งที่ลิฟท์ทำให้บรรดาพนักงานต้องหันมองตาม ฟ้ารุ่งกับอรละออ ซึ่งกำลังสอนกำลังเรียนงานกันอยู่ก็เช่นกัน สัญชาติญาณบางอย่างทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกประหลาด เธอยังได้ทันเห็นสายตาเคร่งคืดของภูริ ที่มองเธอเมื่อเขาเดินผ่านกลับมา

ชายหนุ่มหยุดคล้ายกับจะเข้ามาพูดด้วย ฟ้ารุ่งวางมือจากงานอย่างรอคอย แต่ว่าเขากลับเปลี่ยนใจและเดินเลยกลับไปห้องทำงาน

ฟ้ารุ่งได้แต่มองตาม.....